

VOKSMYNDIN

eftir A. M. BURRAGE

Umsett hefur MICHEL NIELSEN

HENDA SÖGAN STENDUR Í SAMLINGINI FLEIRI CHOK EFTIR ALFRED HITCHCOCK, TÍ HEIMSKENDA AMERIKANSKA INSTRUKTORINUM HETTA SKULDI SAGT EITT SINDUR FRÁ, HVUSSU ÖHUGNALIG HENDA SÖGAN EIGUR AT VERA, OG SOSTATT RÁÐI EG TIL, AT TEY, ÍÐ IKKI HALDA SEG KUNNA TOLA SLÍKT, LATA VERA VIÐ AT LESA HANA. SÖGAN ER Í TVEIMUM ÞÖRTUM.

I. PARTUR

Meðan teir mennirnir, íð hildu vakt í Marriner's Vokskabinett, koyrdu tey seinastu fólkinu út, sat stjórinn á kontóri sínum og prátaði við Raymond Hewson.

Stjórinn var ein yngri maður, eitt sindur feitur, ljósherður og af meðalstódd. Hann var væl ílatin, og dugði væl at bera kleðini hjá sér. Hetta gjörði Raymond Hewson als ekki. Kleið hansara, sum óívað vóru góð, tá tey vóru nýggj, vistu skilliga, at hann var ein maður, yri, sum hevði tapt bardagan fyrri tilveranina. Hann var ein lítill klenur maður, við tunnum brúnum hári, og hóast hann tosaði við skili, so hevði hann tað afturlatna útrýkktið, eins og ein maður, íð er vanur við at tola nógv her í lívinum. Hann sá akkurát út til at vera tað, íð hann var, ein maður íð var so nokurlunda vælbegávður, men sum ekki var blivin til nakað orsakað av smædni.

Stjórinn tosaði: Hetta sum tygum siga er onki nýtt. Minst triggjar ferðir um vikuna nokta vit líknandi bönir — sum oftast eru tað ungrir menn íð hava vedda við hvørjum øðrum. Vit hava onki at vinna, men náttu at tapa við at lata fólk vera um náttina í MORDARAHOLUNI hjá okkum. Um eg gav loyvi, og onkur ungrur ídiotur bleiv svakur harniðri, hvat so við starvinum hjá mer? Men tað, at tygum eru journalistar, tað ger stöðuna eitt sindur øðrvísi.

Hewson smiltist: Meina tygum, at journalistar onki hava at missa.

Nei, nei, flenti stjórinn, men tað verður jú roknað nú, at teir vita, at teir hava eitt sindur av ábyrgd. Og harumframt hava vit jú her nakað at vinna: Publicity og umtalu í blöðunum.

Akkurát, segði Hewson, og á hesum grundarlagnum rokni eg eisini við, at vit kunnu koma at skilja hvønnannan.

Stjórinn flenti aftur: Áh eg veit, hvat íð kemur nú. Er tað ekki so, at tygum ynsjia dupulta løn? Fyri nokrum árum síðani ljóðaði tað, at Madame Tussaud's vildi tí manninum, íð tordi vera eina nátt einsamallur í ræðslukabinettinum, 100 pund. Eg vóni ekki, tygum halda, at vit hava framsett eitt líknandi tilbøð? Áh, hvørjum blaði koma tygum frá, Mr. Hewson?

Eg havi onki fast starv beint í lotuni, segði Hewson, eg arbeði fyrri linjulón, men tað fer ekki at verða trupult hjá mer at fáa greinina upptikna. THE MORNING ECHO er vissur keypari. EIN NÁTT HJÁ

MORDARUM MARRINER's, onki blað letur eina sovørðna søgu fara í pappirskurvina.

Stjórinn streyk sær um hokuna. Áha, og hvussu ætla tygum at upbyggja greinina?

Eg ætli sjálvandi at royna at gera hana so óhugnaliga sum moguligt, kanska við einum lítillum sindri av stuttligum uppi í.

Hin nikkaði og bjóðaði Hewson eina sigarett. Útmerkað, Mr. Hewson, segði hann. Fáa tygum greinina upptikna í MORNING ECHO, so liggur ein fimmundsseðil her og biður eftir tygum, tí tað er als ongin lætt roynd, íð tygum ætla at gjøgnumganga. Eg vil vera heilt visur í, at tygum vita, hvat tað er, tygum gera. Eg víðgangi, at mer hevði onki dánt at vera í tygara stað. Eg havi sæð hesar standmyndirnar bæði í- og úrlatnar, eg veit alt um, hvussu tær eru blivnar gjörðar, og tí kann eg ganga millum teir tá onkur er við mer akkurát sum var tað grót, men eg hevði ikki viljað sovið einsamallur niðri hjá teimum.

Hví? spurdi Hewson. Eg veit ekki. Tað ber ekki til at siga hví. Eg trúgvi ikki uppá spökisli, men tó kundi eg ikki hildið út at sitað eina heila nátt og seð, hvussu teir stóðu og glóddu at mer. Harafturat hoyra teir jú til tað mesta frá stoytandi og lægsta slagði í menniskjurasuna. Bert staðið er fullt av ræðslu, og eg ávarði tygum. Hoyra tygum til tey, sum hava livandi fólisi, verður tað ólúksálga ringt.

Hetta hevði verið klárt fyrri Hewson líka síðani hann fekk tað hugskotið. Tað rann honum kalt eftir rygginum, hóast hann smiltist til stjórinn. Men hann hevði konu og børn at forsyrgja og inntøkur hansara hövdu verið mikroskopiskar í seinastuni. Og her var ein tjansur, sum man ikki kundi lata liggja — lønin fyrri eina specialgrein í THE MORNING ECHO, við einum fimmundsseðli sum eykagjald. Tað var tað sama sum luksus og góður livimáti í eina viku, og harafturat kundi greinin, um hon var vælskrívað, geva honum fast starv fyrri framtíðina.

Vegurin bæði hjá brotsmanninum og journalistinum er fullur av tornum segði hann. Og eg havi longu gjørt meg kláran til eina óhugnaliga nátt, eftirsum MORDARAHOLAN hjá tygum natúrliga nokk ekki er sum eitt hotelverisli. Men eg haldi ikki at voksmyndirnar hjá tygum fara at geva mer trupuleikar.

Tygum halda onki um pátrúgv?

Als onki, flenti Hewson. Men tygum eru blaðmaður, so tygum mugu óívað hava nakað av fantasi.

Teir blaðstjórar, sum eg arbeði fyrri, hava altíð sagt, at eg ikki havi fantasi. Bert tað, íð er hent, verður ikki roknað fyrri at vera nokk í starvi mínum, og blöðini dáma ikki at vónsvikja lesarar teirra.

Stjórinn reistist og smiltist.

Segt, segði hann. Eg haldi, at tey seinastu vitjandi mugu vera farin nú. Biða eina lotu. Eg fari at geva boð um ikki at leggja útyvir myndirnar harniðri, og samstundis siga náttur vaktunum frá, at tygum eru her. Síðani vil eg fara við tygum har oman og sjálvur vísa tygum runt.

Hann tók hornið av eini hústelefon, tosaði eina lotu og legði so hornið á aftur.

Einar treytir verið og tíverri noyddur at seta, segði hann. Eg verið noyddur at biðja tygum um ikki at roykja. Vit finga eldsbrunaboð frá MORDARAHOLUNI so seint sum í kvöld. Eg veit ikki, hvør íð boðaði frá, men tað vísti seg ikki at vera satt. Tibetur vóru bert fá vitjandi, annars kundi tað lætt verið gingið galið.

Ja, um tygum annars eru til reiðar, so kunnu vit fara nú.

Hewson fylgdi stjórnum gjøgnum 10—12 rúm, har vaktarmenn vóru við at leggja lak útyvir kongar og drottningar, herforarar og statsmenn Bretlands frá hesari og fyrra ættarlið — heili skarin, hvørs víðagiti ella tiltikni hevði givið teimum ódeyðligheit á hendu hátt. Stjórinn stóðgáði eina einkulta ferð fyrri at tosa við ein vaktarmann, sum hann bað um at syrgja fyrri einum lenistóli í MORDARAHOLUNA.

Eg eri bangin fyrri, at tað er tað frægasta, vit, kunnu gera fyrri tygum, segði hann við Hewson. Vónandi fer tað at eydnast hjá tygum at sova eitt lítið sindur.

Hann gekk frammanundan niður gjøgnum eina myrka trappu, sum gav einum tað innskotið, at man nærkaðist einum fangaholi. Í eina gongd fyrri endanum av trappuni stóðu ymisk töl, sum t.d. ein pínbankur frá eini miðaldraborg, brennijarn, tummulskrúver og aðrir vitanisburðir um menniskjaligan óndskap. Henda gongdin fordi til sjálva MORDARAHOLUNA.

»Holane var eitt illa upplýst rúm, sum fekk fólk til at teska varliga, tá tey komu inn har.

Voksmyndamordararnir stóðu hevjáðir eitt sindur upp frá gólvinum við smáum nummar-seðlum. Undir øðrum umstøðum og um man ikki visti, hvørjir teir vóru, hevði tað einasta inntrykkið, man vildi fingið av hesum monnum, verið, at kleið teirra sóu ógvuliga illa farin út.

Mordarar frá okkara tíð stóðu síðu um síðu við morderum frá farnu öldunum. Thurtell, mordarin frá Weir, stóð og

sá út sum tosaði hann við tann unga Bywaters. Har stóð Le-froy, tað litla svakliga neyðardýri, sum drap fyrri at gera seg ríkan fyrri at kunna liva sum ríkmenninir á døgum hansara. Stutt frá honum sat Mrs. Thomson, tann erotiska ævintýrarskakan, sum bleiv hongd til frí fyrri bretska borgaramadammuna Charles Peace, sum var tann einasti av teimum øllum, sum veruliga sá óndur út, glóddi óndskapsfullur yvir á Norman Thorne, Browne og Kennedy teir nýggjastu í rúgvuni vóru settir millum Mrs. Dyer og Patricia Mahon.

Stjórinn sum vísti Hewson runt útpeikaði fleiri av teimum óhugnaligu harrunum. Har er Crippen — hann kenna tygum óívað aftur. Ein óbetýðiligur maður, íð ikki sær út til at kunna drepa eina flugu. Her hava vit Armstrong, sær hann ikki út sum ein góðsintur bóndi, ha? Har er hin gamli Vaquier, hann kunnu tygum altíð kenna á skegginum. Ja, og so er sjálvandi —

Hvør er hatta? teskaði Hewson og peikaði.

Ja, tað var júst hann, íð eg ætlaði mær at nevna, segði stjórinn spakuliga. Hygg ordiliga at honum, hann er tann óhugnaligasti — tann einasti av teimum øllum, íð ikki er vorðin hongdur.

Myndin, sum Hewson hevði peikað á, vísti ein lítlan neyðarsligan mann, neyvan meir enn fimm fótur høgur, við einum lítillum yvirskeggi, stórum hornbrillum og einum gomlum frakka. Hann sá sera franskur út. Hewson kundi ikki siga, hvat tað var sum sá so frá stoytandi út, men hann var farin eitt stig aftur eftir héli, og sjálvst her saman við stjórnum var tað ringt hjá honum at hyggja uppá hann.

Ja, men hvør er hann tá? spurdi hann.

Ongin minni enn sjálvur dr. Bourdette, segði stjórinn.

Hewson risti hövdi. Eg haldi eg havi hoyrt navnði, men eg minnist ikki í hvørjum sambandi.

Stjórinn smiltist: Tygum hövdu óívað minst tað betri, um tygum hövdu verið franskaður. Gjøgnum longri tíð var hesin maðurin ræðslan hjá øllum Paris. Hann var lækni um dagin, skar hálsin yvir á fólk um náttina. Hann drap av reinum mórðhuga, tá hann fekk an fólkin, og altíð á sama hátt: Við einum rakiknivi.

Aftaná seinastu brotsgerð sína, bleiv tað uppdagað av politinum, og hetta eina mórðið fordi øll hini við sær, so at tað ikki vardi leingi til tað franska politíið vórdi greiðir yvir, at teir hövdu við einum fronskum JACK THE RIPPER at gera, samstundis sum teir hövdu prógv nokk til at kunna fáa hann hongdan ella sendan á sinnissjúkrahús fyrri tey 12 fyrstu mórðini. Men sjálvst tá var jassurin ov snildur. Tá hann merkti, at netíð var við at trekkja seg saman um hann, hvarv hann á lögnað hátt, og líka síðani hevur politíið í øllum civiliseraðum londum leitað eftir honum. Tað er ongin ivi um at tað hevur eydnast hon-

um at gera sjálvmorð, soleiðis at tað enn ikki hevur verið moguligt at finna líkið av honum. Eitt ella tvey brotsverk av líknandi slag hava funnið stað síðan hann hvarv, men øll rokna við, at hann er deyður, og ekspertar rokna við, at ter nýggju óðerðirnar eru gjörðar av monnum, íð hava havt hug at apa eftir. Er tað ikki lógið, hvussu allir gítir morderar hava sínar eftiraparar?

Hetta dámdi onki Hewson, og hann gekk ófriðarliga fram og aftur framman fyrri myndini: Hasiin jassurin er onki serligt fyrri meg. Uff — tað eru nokur reðulig eygu, hann hevur.

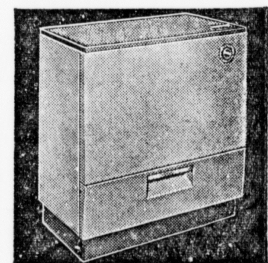
Ja, myndin er ein lítill meistaragerð. So, tygum fola eisini óhugna við eygum hansara. So er myndin fullkomin. Bourdette var hypnotisørur, og tað sigst, at hann hypnotiseraði ofrini hjá sér, áðrenn hann kvetti hálsin av á teimum. Uttan hetta, er tað eisini ringt at tonkja sær til, hvussu eitt sovorið neyðardýr kann hava gjøgnumført tað reðuliga verk- ið hjá sér. Tað sá ongantíð út til at nakar bardagi hevði verið.

Eg helt meg siggja hann rora seg, teskaði Hewson.

Stjórinn smiltist: Tygum fara óívað at siggja mangt rora seg, áðrenn náttin er lioin. Tygum verða ikki innistongdur, tygum kunnu fritt fara uppá, tá tygum hava fingið nokk. Tað eru fleiri nátturvaktir her í húsinum, so tygum vilja altíð kunna fáa onkran at tosa við, verð bert ikki alt ov kløkkur um tygum hoyra teir ganga fram og aftur. Eg eri keddur av, at eg ikki kann skaffa tygum meira ljós, men tygum skilja óívað, hví tað er so lítið ljós heniðri. Nú haldi eg bara, at tygum líka skulu koma við upp á kontórið hjá mer og fáa ein whiskysjuss áðrenn tað heila byrjar.

(Framhald)

HESS-O-DAN
den
**varme-
rigtige
oliekamin**



- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020